

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/7/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314209249
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8314209249.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Romana Tótha a JUDr. Mareka Košča v právnej veci žalobcu: F. K., H.. XX.X.XXXX, C. R.K. X, D., zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 5C/184/2014-64 zo dňa 29.9.2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 5C/184/2014-79 zo dňa 14.12.2015 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/184/2014-79 zo dňa 14.12.2015 v napadnutej časti, ktorou bolo žalobe vo veci samej vyhovené a ktorou bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Humenné napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením č. k. 5C/184/2014-79 zo dňa 14.12.2015 rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 443,47 eur v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Určil, že zmluvná podmienka v zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania číslo zmluvy 8570137 pod bodom 13 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 358,08 eur na

adresu právneho zástupcu žalobcu v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné súdny poplatok v sume 26,50 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca podal dňa 29.07.2014 žalobu, ktorou žiadal určiť, že zmluvná podmienka v zmluve č. 8570137, uzavretej medzi účastníkmi dňa 22.5.2007, bod 13 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3-tiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súčasne žiadal zaviazat' žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 443,47 eur. Žiadal priznať aj náhradu trov tohto konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel dňa 22.5.2007 zmluvu o úvere č. XXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 14.000,- Sk (464,71 eur) za poplatok 13.360,- Sk (443,47 eur) na 12 mesiacov. Žalobca mal teda vrátiť žalovanému sumu 27.360,- Sk (908,19 eur), poplatok z predmetného úveru tak predstavoval 95,5% ročne. Žalobca žalovanému uhradil 27.360,- Sk, t.j. 908,19 eur. Žalobca považuje takýto poplatok za úžerný a neprijateľný, keď poplatok predstavuje 2/3-tiny z predmetného poplatku, pričom žalovaný neposkytol žalobcovi reálne

plnenie za takéto poplatok, navyac je neurčitý predmet administratívneho poplatku. Zo zmluvy nie je možné zistiť, o aké administratívne plnenie sa jedná. Zo strany žalovanej tým došlo k obchádzaniu zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. platného v čase uzavretia zmlúv. Bezodôvodné obohatenie vyčíslil ako rozdiel medzi platbami žalobcu a výškou úveru, t.j. 443,47 eur. Svoj naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky odôvodnil tým, že na základe úspešného rozhodnutia sa bude domáhať primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z.. Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že dňa 22.5.2007 uzavrel žalobca so žalovanou zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, na základe ktorej poskytla žalovaná ako veriteľ žalobcovi ako dlžníkovi úver vo výške 14.000,- Sk (464,71 eur) za poplatok 13.360,- Sk (t.j. 443,47 eur) na dobu 12 mesiacov. Spolu mal tak žalobca uhradiť žalovanému 27.360,- Sk (t.j. 908,19 eur). Na opačnej strane tejto úverovej zmluvy je fotokópia všeobecných podmienok za poskytnutie úveru. Podľa bodu 13.Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3-tiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Žalovaná zaslala žalobcovi dňa 5.9.2014 list, ktorý bol predložený súdu zo strany zástupcu žalobcu a z ktorého je zrejmé, že zmluva, ktorá bola uzavretá medzi účastníkmi tohto konania č. XXXXXXXX, bola žalobcom uhradená v plnej výške dňa 20.2.2008. Z tohto listu súd ďalej zistil, že žalobca uzavrel so žalovanou spolu 7 zmlúv o poskytnutí úveru. Z prehľadu vyplýva, že aj manželka žalobcu uzavrela so žalovanou zmluvy o poskytnutí úveru a to v celkovom počte 6 zmlúv. Z výsluchu žalobcu súd zistil, že žalobca uzavrel tieto zmluvy v situácii, keď bol vo veľkej finančnej tiesni. K prvému kontaktu s pracovníkom žalovanej došlo v kaviarni, kde sa uzavrela aj prvá zmluva o pôžičke, pričom pracovníkom žalovanej bol žalobca uisťovaný, že každá ďalšia zmluva je výhodná, pretože sa ňou vlastne splatí predchádzajúca pôžička a takto uzavrel spolu s manželkou niekoľko zmlúv so žalovanou spoločnosťou. Zmluvy sa uzatvárali za nevýhodných podmienok na neoficiálnom mieste vo veľkom zhone, keď sa pracovník žalovanej neustále ponáhal, vyvolával atmosféru,

že nestíha, a preto si žalobca neprečítal ani celú zmluvu. Zástupca žalobcu poukazoval na to, že podľa Všeobecných obchodných podmienok na rubovej strane úverovej zmluvy predstavuje poplatok z predmetného úveru 95,5% ročne, čo je neprimeraný a úžerný, preto pri takýchto zmluvách je na mieste skúmať, či predmetný právny úkon nie je právnym úkonom, pri ktorom sa regulácia ohľadom neuvedenia RPMN obchádza. Tento právny úkon by bol neplatný aj pre obchádzanie zákona § 39 OZ. Dohodnutý poplatok je v rozpore s dobrými mravmi, a preto je neplatný. Podľa súdu prvého stupňa, neprimerane dohodnuté úroky, či celková odplata za úver sú v rozpore s pravidlami správania sa, a teda aj dobrými mravmi, a ide o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. Pokiaľ ide o zmluvnú podmienku v bode 13 Všeobecných zmluvných podmienok v tej časti, ktorá sa týka 2/3-tin poplatku zahŕňajúcich náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tou spojenou, táto je absolútne neplatná aj z ďalšieho samostatného dôvodu. V súlade s ustanovením § 53 ods. 1 OZ súd túto považuje za neprijateľnú, pretože ide o ustanovenie zmluvy, spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktoré spočíva v neprimeranosti výške poplatku 95,5% ročne, pričom pre porovnanie banky v tom období mali za spracovanie zmluvy poplatok len vo výške 1% alebo 2% z výšky úveru. Na základe uvedeného preto prvostupňový súd podľa § 153 ods. 3 O.s.p. vyslovil neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky. Podľa názoru súdu požiadanie úhrady administratívneho poplatku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ 17 U 192/2010 zo dňa 03.05.2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné: „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru, Vrchný krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie“. Dodal, že tento záver si osvojil aj Krajský súd v Prešove napr. v rozsudku sp. zn. 18Co/109/2011. Keďže súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že na strane žalovanej vzniklo

bezdôvodné obohatenie, musí ho vydať žalobcovi. Výška bezdôvodného obohatenia je totožná s výškou poplatku za poskytnutý úver, t.j. 443,47 eur. Žalovaná však vzniesla námietku premlčania tohto nároku žalobcu, pričom poukazovala na uplynutie 2-ročnej premlčacej doby. Vo vzťahu k tejto námietke súd uviedol, že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynie jednak subjektívna 2-ročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, a jednak objektívna 3-ročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, resp. 10-ročná pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. V danom prípade však podľa názoru súdu je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, pretože bezdôvodné obohatenie žalovanej súd považuje za úmyselné. Žalovaná má dlhodobu v predmete činnosti ako nebankový subjekt, poskytnutie úverov a jej povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto, ak žalovaná použila neprijateľnú zmluvnú podmienku a obchádzala zákon o spotrebiteľských úveroch neuvedením ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o úvere odvolávajúc sa na ustanovenie § 1 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch, toto jej konanie sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Zároveň žalobca sa o svojom bezdôvodnom obohatení dozvedel až krátko pred podaním žaloby, kedy splnomocnil svojho právneho zástupcu na zastupovanie v tomto konaní. Súd zastáva názor, že žaloba bola podaná v rámci premlčacej subjektívnej 2-ročnej lehoty. Obdobne premlčanie posúdil napr. aj Okresný súd vo Svidníku v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove v rozsudku sp. zn. 2C/79/2010-260 zo dňa 23.10.2013. Na základe uvedeného prvostupňový súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 443,47 eur titulom bezdôvodného obohatenia. Zmluvné dojednanie o poplatku a odplate za úver považuje za absolútne neplatné, pretože ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1, 5 OZ a aj pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ. Zároveň určil neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky. O trovách konania účastníkov bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania na trovách právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z.. Keďže žalobca je oslobodený od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. a mal v konaní plný úspech, preto súd uložil žalovanému v súlade s ustanovením § 2 ods. 2 citovaného zákona povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné súdny poplatok vo výške 26,50 eur podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu Zákona o súdnych poplatkoch.

Proti rozsudku okresného súdu dal odvolanie žalovaný. V prvom rade poukazuje na premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poukazuje na to, že nárok žalobcu sa stal premlčaný v objektívnej premlčacej lehote dňa 20.2.2011, pričom žalobca sa so žalobou obrátil na súd až dňa 29.7.2014. Žalovaný považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné, nakoľko súd predmetné rozhodnutie neodôvodnil spôsobom vyplývajúcim z ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. Navyiac žalovaný popiera status žalobcu ako spotrebiteľa. Zmluvný vzťah účastníkov sa riadi § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ak žalobca namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov, tak ako žalovaný. Slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Žalovaný má za to, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo. Nestotožňuje sa ani s povinnosťou uhradiť žalobcovi trovy konania, ani so súdnym poplatkom. Keďže žalobca nemá postavenie spotrebiteľa, nie je dôvod oslobodenia od súdneho poplatku. Navrhuje zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa a žalobu zamietnuť, prípadne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením na neverejnom zasadnutí, v dôsledku čoho nebolo na odvolacom pojednávaní priamo zopakované, či doplnené dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa. Právnym dôsledkom takéhoto preskúmania veci je viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1, 3,4,5 a § 214 ods. 2 O.s.p.). Nakoľko však rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, bol termín verejného vyhlásenia rozsudku uverejnený v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu a na internete (§ 156 ods.1,3 O.s.p.). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1,3 O.s.p.). Krajský súd prejednal

vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia a zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti, ktorou bolo žalobe vo veci samej vyhovené a ktorou bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3,4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy medzi účastníkmi, spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky úveru alebo v inej právnej forme.

V zhode so súdom prvého stupňa ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou o úvere pod č. 8570137 z 22.5.2007 je vzťahom spotrebiteľským v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, pretože nepochybne ide o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z., nakoľko ide o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru. Nemožno preto akceptovať argumentáciu žalovaného uvedenú v jeho odvolaní spočívajúcu v tom, že predmetný právny vzťah by sa mal posudzovať len ako vzťah obchodnoprávnej povahy založený zmluvou o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

Pokiaľ ide o vrátenie bezdôvodného obohatenia, je potrebné konštatovať, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej zmluve nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov predmetného spotrebiteľského úveru (RPMN), čo spôsobuje, že v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy medzi účastníkmi, je potrebné takýto úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným, je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa spočívajúcim v tom, že v predmetnej veci nemožno konštatovať, že by nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia bol premlčaný v objektívnej lehote 3 rokov v zmysle § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

Je nepochybné, že ide o bezdôvodné obohatenie získané úmyselne, nakoľko žalovaný je nebankovým subjektom pôsiacim na finančnom trhu v Slovenskej republike, ako taký je si vedomý toho, aké právne predpisy regulujú jeho činnosť a neuvedenie RPMN do zmluvy o predmetnom spotrebiteľskom úvere, je nepochybné úmyselným porušením zákona, čo spôsobuje záver, že taktiež bezdôvodné obohatenie, ktoré takýmto spôsobom vzniklo, je bezdôvodným obohatením získaným úmyselne.

Je nesporné, že spoločnosť POHOTOVOŠŤ, s.r.o., zneužíva svoje právo ako veriteľ, viackrát v priebehu rokov boli judikované všetkými súdmi rôznych stupňov porušenia práv spotrebiteľov, vrátane upozornenia Európskej komisie vo vzťahu k Slovenskej republike na riešenie ochrany spotrebiteľov práve v otázke zneužívania veriteľských práv touto spoločnosťou. Preto v obdobných spotrebiteľských veciach je potrebné vychádzať zo všeobecnej desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty, kde úmysly spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s.r.o. obohacovať sa na úkor spotrebiteľov sú zrejmé, kde táto spoločnosť má vedomosť z judikovaných rozhodnutí o svojom zneužití práva, či využívaní neprijateľných zmluvných podmienok.

To znamená, že v predmetnom právnom vzťahu účastníkov tohto konania je potrebné aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2

Občianskeho zákonníka, ako to správne posúdil súd prvého stupňa. Preto je potrebné konštatovať, že nároky uplatňované žalobcom v tomto konaní nemôžu byť premlčané.

Pokiaľ ide o samotný poplatok, je potrebné súhlasiť aj s tým, že v 2/3-tinách je tento poplatok neúmerne vysoký, a to vo vzťahu k nákladom na vypracovanie, uzavretie zmluvy o úvere a na tzv. všetku administratívnu činnosť. Ide o vágne ustanovenie, ktoré vôbec nešpecifikuje o aké činnosti ide, pričom 2/3-tiny z tohto poplatku predstavujú sumu 295,65 Eur, čo predstavuje 64 %-ný poplatok za spracovanie úveru, a tak ako správne konštatuje súd prvého stupňa v porovnaní s praktikami bánk, ktoré požadujú 1-2 %-tá za spracovanie úveru, je takýto poplatok neúmerne vysoký a v tomto slova zmysle aj taký, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. To je ďalší dôvod na určenie neplatnosti tejto časti dojednaného poplatku.

Z uvedeného vyplýva, že tak z dôvodu absencie RPMN v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, ako aj z dôvodu vzťahujúceho sa na 2/3-tiny tohto poplatku (neúmerne vysoké a nešpecifikované administratívne náklady na spracovanie úveru), je predmetný poplatok v celosti neakceptovateľný a predstavuje bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, tak ako to konštatuje správne aj súd prvého stupňa.

Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné súhlasiť aj s určením absolútnej neplatnosti a neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo vzťahu k 2/3-tinám tohto poplatku z úveru, pretože skutočne ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi tohto konania ako dodávateľom a spotrebiteľom.

Neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky týkajúcej sa časti predmetného poplatku za poskytnutie úveru v zmysle bodu 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, je možné vyvodiť z generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov, ako to analyzuje v odôvodnení svojho rozhodnutia aj súd prvého stupňa.

Skutočne je potrebné konštatovať, že takto zedefinovaný poplatok je neúmerne vysoký, v konaní absentuje dôkaz, že žalobca ako spotrebiteľ s jeho podstatou bol oboznámený, nakoľko je súčasťou spomínaných Všeobecných podmienok poskytnutia úveru žalovaného a nie je uvedený priamo v texte zmluvy, pričom tento poplatok nie je ani náležite špecifikovaný a viaže sa (jeho časť v rozsahu 2/3-tín) na bližšie neurčité náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Navyše je potrebné konštatovať, že nejde o cenu plnenia, pretože túto by mal odrážať úrok z úveru. Podstatou tohto poplatku je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané a so zreteľom na výšku poskytnutého úveru ide o poplatok neúmerne vysoký.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť, že ide vlastne o situáciu typickú ako je judikovaná v rozsudku Vrchného krajského súdu v Karlsruhe z 03.05.2010 sp. zn. AZ 17 U 192/2010, v ktorom tento súd konštatoval, že ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľa, pričom je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné poplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak, tieto sú poskytované vo vlastnom záujme dodávateľa.

To znamená, že tento súd aj dojednanie poplatku súvisiaceho s poskytovaním úveru považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku a konštatuje, že za tento poplatok sa neposkytuje spotrebiteľovi skutočné protiplnenie, čo je preukázané aj v predmetnej veci a to práve so zreteľom na neurčitosť a nešpecifikovanosť predmetných 2/3-tín poplatku.

Za týchto okolností súd prvého stupňa vo všetkých bodoch rozhodol vecne správne a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil, nemožno preto súhlasiť s tým, že by rozsudok bol nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, a preto postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti, ktorou bolo žalobe vo veci samej vyhovené a ktorou bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého žalobcovi ako úspešnému účastníkovi žiadne preukázateľné trovy spojené s odvolacím konaním

nevznikli a žalovaný ako neúspešný účastník nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, preto táto náhrada nebola priznaná žiadnemu z účastníkov.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.